BESLUT

KOMMISSIONENS BESLUT (EU) 2020/613

av den 7 februari 2020

om den åtgärd SA.17653 – C36/2007 (f.d. NN 25/2007) som Tyskland har genomfört till förmån för Deutsche Post AG

[delgivet med nr C(2020) 593]

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 108.2 första stycket,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a,

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig ([1]) och med beaktande av dessa synpunkter, och

av följande skäl:

1. **Förfarande**

1.1 **Sammanfattning av de relevanta sökförfarandena**

1.1.1 *Beslutet att inleda förfarandet*

(1) År 1994 ingav United Parcel Service (nedan kallat *UPS*) ett klagomål i vilket företaget gjorde gällande att Deutsche Bundespost POSTDIENST (nedan kallat *POSTDIENST*) hade beviljats olagligt statligt stöd.

(2) Kommissionen inledde det formella granskningsförfarandet den 23 oktober 1999 (nedan kallat *beslutet att inleda förfarandet*) med avseende på olika statliga åtgärder: ersättning för skyldigheten att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster, en statlig garanti och pensionssubventioner under perioden 1995–1999.

(3) Beslutet att inleda förfarandet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ([2]). Kommissionen uppmanade berörda parter att inkomma med sina synpunkter.

(4) Tyskland meddelade sina synpunkter den 16 september 1999.

(5) Efter offentliggörandet mottog kommissionen synpunkter från 14 berörda parter, som i en skrivelse av den 15 december 1999 vidarebefordrades till den tyska regeringen för att ge denna tillfälle att lägga fram sina synpunkter.

(6) Tyskland svarade genom en skrivelse av den 1 februari 2000, som registrerades hos kommissionen den 2 februari 2000.

([1]) EGT C 306, 23.10.1999, s. 25.
([2]) EGT C 306, 23.10.1999, s. 25.

1.1.2 *2002 års beslut*

(7) Den 19 juni 2002 antog kommissionen beslut 2002/753/EG ([3]) (nedan kallat *2002 års beslut*) i vilket det fastslogs att de priser som POSTDIENST och dess efterföljare Deutsche Post AG (nedan kallat *DPAG*, medan POSTDIENST och DPAG tillsammans nedan kallas *Deutsche Post*) tog ut för sina pakettjänster från dörr till dörr låg under de tjänstespecifika tilläggskostnaderna och att denna aggressiva prispolitik inte ingick i Deutsche Posts åtagande att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster.

(8) Kommissionen ansåg att den därav resulterande förlusten på 572 miljoner euro täcktes i strid med artiklarna 106 och 107 i EUF-fördraget genom utbetalning av olika former av statliga medel till Deutsche Post (t.ex. offentliga överföringar från Deutsche Bundesposts dotterbolag TELEKOM (nedan kallat *TELEKOM*), statliga kreditgarantier och statligt stöd för att finansiera de postanställdas pensioner.

(9) Efter 2002 års beslut krävde Tyskland att DPAG skulle betala tillbaka det statliga stöd på 572 miljoner euro som hade förklarats oförenligt med den inre marknaden. Deutsche Post överklagade detta beslut till EU-domstolen.

1.1.3 *Ytterligare klagomål efter 2002 års beslut*

(10) Den 13 maj 2004 ingav UPS ytterligare ett klagomål, i vilket företaget gjorde gällande att Deutsche Post hade beviljats olagligt stöd efter 2002 års beslut. UPS ansåg inte att de åtgärder som anfördes i det ursprungliga klagomålet från 1994 hade prövats i 2002 års beslut och att Deutsche Post hade beviljats ekonomiska fördelar som klart översteg det stöd på 572 miljoner euro som hade förklarats oförenligt med den inre marknaden. Enligt UPS hade Deutsche Post använt statliga medel för att bygga upp sin paketverksamhet (t.ex. genom att förvärva andra företag) och till orimligt låga internpriser sålt tjänster till sina dotterbolag Postbank AG (nedan kallat *POSTBANK*) och Deutsche Post Euro Express GmbH & Co OHG, som bedrivit verksamhet på banktjänsteområdet respektive under varumärket DHL tillhandahållit pakettjänster till företagskunder.

(11) Den 9 november 2004 och den 1 april 2005 skickade kommissionen begäranden om upplysningar till Tyskland. Tyskland inkom med sina svar den 2 december 2004 och den 3 juni 2005.

(12) Den 16 juli 2004 ingav TNT Post AG & Co KG (nedan kallat *TNT*) ett klagomål i vilket även detta företag hävdade att Deutsche Post hade sålt tjänster till POSTBANK till orimligt låga internpriser. TNT gjorde gällande att POSTBANK enbart hade betalat de rörliga kostnaderna för de tjänster som tillhandahölls medan Deutsche Post hade stått för alla gemensamma fasta kostnader för distributionsnätet med hjälp av intäkterna från sitt brevmonopol.

(13) Den 11 november 2004 och den 25 april 2005 skickade kommissionen begäranden om upplysningar till Tyskland. Tyskland inkom med sina svar den 17 december 2004 och den 23 juni 2005.

1.1.4 *2007 års beslut att utvidga förfarandet*

(14) Efter att ytterligare klagomål hade inkommit till kommissionen underrättade kommissionen genom en skrivelse av den 12 september 2007 ([4]) (nedan kallat *2007 års beslut att utvidga förfarandet*) Tyskland om att man hade beslutat att utvidga det förfarande som hade inletts 1999.

(15) Syftet med 2007 års beslut att utvidga förfarandet var att ta upp all ny information i förfarandet och ingående pröva alla eventuella snedvridningar av konkurrensen till följd av de statliga åtgärderna till förmån för Deutsche Post.

(16) Tyskland inkom med sina synpunkter den 14 december 2007, och Deutsche Post överklagade 2007 års beslut att utvidga förfarandet ([5]). Den 16 november 2007 inkom UPS och TNT med sina synpunkter. Efter att Tyskland den 20 december 2007 hade begärt en förlängning av fristen att inkomma med synpunkter inkom den tyska regeringen den 12 mars 2008 med synpunkter på synpunkterna från UPS och TNT.

([3]) Kommissionens beslut 2002/753/EG av den 19 juni 2002 om Förbundsrepubliken Tysklands åtgärder till fördel för Deutsche Post AG (EGT L 247, 14.9.2002, s. 27).

([4]) EUT C 245, 19.10.2007, s. 21.

([5]) Tribunalens dom av den 8 december 2011, Deutsche Post mot kommissionen, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.

1.1.5 *Begäran om upplysningar av den 17 juli 2008*

(17) Den 17 juli 2008 riktade kommissionen en begäran om upplysningar till Tyskland som rörde samtliga de statliga åtgärder som var föremål för granskning och som omfattade ett frågeformulär om Deutsche Posts intäkter och kostnader under perioden 1989–2007. Den 5 augusti 2008 begärde Tyskland en förlängning på obestämd tid av fristen för att inkomma med upplysningar, eftersom man var tvungen att kontrollera om man hade tillgång till vissa uppgifter.

(18) Den 12 augusti 2008 förklarade kommissionen varför granskningen av Deutsche Posts intäkter och kostnader måste omfatta perioden 1989–2007, och vidhöll att Tyskland var tvunget att överlämna den begärda informationen.

(19) I sitt meddelande av den 14 augusti 2008 hävdade Tyskland på nytt att det inte fanns något skäl till att granskningen av Deutsche Posts intäkter och kostnader skulle omfatta perioden efter 1994. Den 22 augusti 2008 förbehöll sig kommissionen, om Tyskland inte överlämnade den begärda information, rätten att enligt artikel 10.3 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 ([6]) utfärda ett föreläggande om att lämna upplysningar.

(20) Den 2 oktober 2008 överlämnade Tyskland resultatet av ytterligare ett rättsligt utlåtande till stöd för sin ståndpunkt att det inte var nödvändigt att granska bokföringen efter 1994 och att perioden 1990–1994 var en lämplig undersökningsperiod.

(21) Den 28 oktober 2008 överlämnade Tyskland upplysningar om den offentliga garantin och pensionsåtgärden.

1.1.6 *Föreläggande om att lämna upplysningar av den 30 oktober 2008*

(22) Kommissionen godtog inte Tysklands argument och vidhöll att det var nödvändigt med en analys som sträckte sig fram till 2007 för att kunna göra en fullständig bedömning av hur de beviljade statliga åtgärderna hade påverkat konkurrensen. I anslutning till de båda påminnelseskrivelserna av den 12 augusti 2008 och den 22 augusti 2008 utfärdade kommissionen den 30 oktober 2008 ett föreläggande om att lämna upplysningar, genom vilket Tyskland formellt uppmanades att redovisa alla nödvändiga bokföringsuppgifter för hela perioden 1989–2007.

(23) Tyskland och Deutsche Post överklagade föreläggandet om att lämna upplysningar ([7]).

(24) Den 27 november 2008 överlämnade Tyskland de begärda bokföringsuppgifterna för perioden 1989–1994. Den 5 och 16 december 2008 uppdaterade Tyskland de bokföringsuppgifter som man hade lämnat den 27 november 2008.

1.1.7 *Överlämnande av bokföringsuppgifter för perioden 1989–2007*

(25) Efter ett möte den 6 februari 2009 mellan den ansvariga tyska statssekreteraren, DPAG:s styrelseordförande och kommissionsledamoten med ansvar för konkurrenspolitik förklarade Tyskland och Deutsche Post sig villiga att ställa bokföringsuppgifter för perioden efter 1994 till kommissionens förfogande.

(26) Den 3 mars 2009 överlämnade Tyskland en första uppsättning bokföringsuppgifter för hela undersökningsperioden 1989–2007.

(27) Möten mellan Deutsche Post och kommissionens avdelningar ägde rum den 3 mars 2009 i Bryssel samt den 12 mars 2009, den 2 april 2009, den 28 maj 2009, den 23 juni 2009 och den 18 september 2009 i Bonn. Tyskland överlämnade ytterligare uppgifter från Deutsche Post den 26 mars 2009, den 7 maj 2009 och den 22 juni 2009.

(28) Efter dessa möten och flera frågor som kommissionens avdelningar den 4 juni 2009 och den 30 juli 2009 riktade till Deutsche Post, överlämnade Tyskland den 9 juli 2009, den 31 juli 2009, den 17 augusti 2009, den 8 september 2009, den 10 september 2009 och den 15 oktober 2009 uppdaterade bokföringsuppgifter och ytterligare förtydliganden.

([6]) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EGT L 83, 27.3.1999, s. 1).

([7]) Tribunalens beslut av den 14 juli 2010, Deutsche Post mot kommissionen, T-570/08, ECLI:EU:T:2010:31, tribunalens beslut av den 14 juli 2010, Tyskland mot kommissionen, T-571/08, ECLI:EU:T:2010:312, domstolens dom av den 13 oktober 2011, Deutsche Post och Tyskland mot kommissionen, C-463/10 P och C-475/10 P, ECLI:EU:C:2011:656, beslut meddelat av tribunalens ordförande (andra avdelningen) den 10 maj 2012, Tyskland mot kommissionen, T-571/08 RENV, ECLI:EU:T:2012:228, och tribunalens dom av den 12 november 2013, Deutsche Post mot kommissionen, T-570/08 RENV, ECLI:EU:T:2013:589.

(29) Den 16 och 24 september 2009 översände kommissionens avdelningar ytterligare frågor, som Tyskland besvarade den 14 oktober 2009.

1.1.8 *2011 års beslut att utvidga förfarandet*

(30) Genom en skrivelse av den 10 maj 2011 ([8]) delgav kommissionen Tyskland sitt beslut att i enlighet med artikel 108.2 i EUF-fördraget utvidga det förfarande som inleddes 1999 och utvidgades 2007, för att ingående granska de pensionssubventioner som Deutsche Post hade mottagit sedan 1995 (nedan kallat *2011 års beslut att utvidga förfarandet*).

(31) Efter att Tyskland den 23 maj 2011 hade begärt en förlängning av fristen att inkomma med synpunkter överlämnade Tyskland sina synpunkter den 29 juli 2011.

(32) Den 4 oktober 2011 överlämnade UPS sina synpunkter. Därefter överlämnade Free and Fair Postal Initiative sina synpunkter den 5 oktober 2011, och Bundesverband Internationaler Express und Kurierdienste (nedan kallat *BIEK*) sina synpunkter den 7 oktober 2011. Kommissionen vidarebefordrade de berörda parternas synpunkter till Tyskland den 13 oktober 2011.

(33) Den 14 november 2011 tog Tyskland ställning till de berörda parternas synpunkter.

(34) Den 18 november 2011 överlämnade kommissionen ytterligare en begäran om upplysningar, som rörde enskilda delar av finansieringen av pensionsrättigheter efter 2007. Tyskland besvarade denna begäran genom skrivelser av den 2 och 19 januari 2012. Den 16 december 2011 överlämnade kommissionen en konsultrapport från Charles River Associates om fastställandet av ett riktmärke för rimlig vinst ([9]) till Tyskland, som Tyskland tog ställning till den 16 januari 2012.

1.1.9 *2012 års beslut*

(35) Den 25 januari 2012 antog kommissionen beslut 2012/636/EU ([10]) (nedan kallat *2012 års beslut*).

(36) I fråga om pensionsåtgärden konstaterade kommissionen i detta beslut att åtgärden utgjorde olagligt och oförenligt statligt stöd, och krävde att stödet för perioden från den 1 januari 2003 fram till dess att den komparativa fördelen helt undanröjts skulle återkrävas. För perioden 1995–2002 konstaterade kommissionen att det var omöjligt att beräkna hur mycket oförenligt stöd som beviljats. Kommissionen begärde därför inte att stödet för denna period skulle återkrävas.

(37) I fråga om de offentliga överföringarna konstaterade kommissionen att dessa olagligen beviljats i strid med artikel 108.3 i EUF-fördraget, men att de är förenliga med den inre marknaden. I fråga om den statliga garantin konstaterade kommissionen att åtgärden utgör statligt stöd till förmån för Deutsche Post i den mening som avses i artiklarna 107.1 och 108.3 i EUF-fördraget.

1.2 **Sammanfattning av relevanta domstolsförfaranden**

1.2.1 *Ogiltigförklaring av 2002 års beslut*

(38) I en dom från 2008 ([11]) ogiltigförklarade tribunalen 2002 års beslut, eftersom kommissionen inte hade gjort någon ingående analys av alla intäkter och kostnader till följd av tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster för att fastställa huruvida Deutsche Post hade under- eller överkompenserats.

(39) Tyskland betalade därför tillbaka det återkrävda statliga stödet på 572 miljoner euro plus ränta till Deutsche Post.

(40) Den 2 september 2010 ogillade domstolen kommissionens överklagande av tribunalens dom ([12]).

([8]) EUT C 263, 7.9.2011, s. 4.

([9]) Charles River Associates (mars 2011), *Estimating a reasonable profit margin for provision of letter services* (om beräkning av en rimlig vinstmarginal för tillhandahållandet av brevtjänster). Rapporten överlämnades av Belgien i stödärende nr SA.14588 – Statligt stöd till förmån för bpost.

([10]) Kommissionens beslut 2012/636/EU av den 25 januari 2012 om den åtgärd C 36/07 (f.d. NN 25/07) som Tyskland har genomfört till förmån för Deutsche Post AG (EUT L 289, 19.10.2012, s. 1).

([11]) Tribunalens dom av den 1 juli 2008, Deutsche Post mot kommissionen, T-266/02, ECLI:EU:T:2008:235.

([12]) Tribunalens dom av den 2 september 2010, kommissionen mot Deutsche Post, C-399/08 P, ECLI:EU:C:2010:481.

1.2.2 *Ogiltigförklaring av 2007 års beslut att utvidga förfarandet*

(41) Deutsche Post väckte talan om ogiltigförklaring av 2007 års beslut att utvidga förfarandet med motiveringen att det genom 2002 års beslut fanns rättmätiga förväntningar om att kommissionen inte skulle återuppta sitt granskningsförfarande.

(42) Den 8 december 2011 avvisade tribunalen denna talan ([13]) med motiveringen att 2007 års beslut att utvidga förfarandet avsåg samma åtgärder som var föremål för beslutet att inleda förfarandet.

(43) Den 24 oktober 2013 ogiltigförklarade domstolen tribunalens dom från 2011 om 2007 års beslut att utvidga förfarandet ([14]) och återförvisade målet till tribunalen.

(44) Den 18 september 2015 ogiltigförklarade tribunalen 2007 års beslut att utvidga förfarandet ([15]). Domen överklagades inte.

1.2.3 *Ogiltigförklaring av delar av 2012 års beslut*

(45) Den 14 juli 2016 ogiltigförklarade tribunalen artiklarna 1 och 4 i 2012 års beslut ([16]) med motiveringen att kommissionen inte hade bevisat att Deutsche Post gynnats. Domen överklagades inte.

(46) De övriga delarna av 2012 års beslut överklagades inte.

1.2.4 *Ogiltigförklaring av 2011 års beslut att utvidga förfarandet*

(47) Den 10 april 2019 ogiltigförklarade tribunalen 2011 års beslut att utvidga förfarandet ([17]) med motiveringen att kommissionen inte i tillräcklig utsträckning motiverat inledandet av det formella förfarandet (i strid med artikel 296 i EUF-fördraget) när det gäller förekomsten av en fördel. Domen överklagades inte.

1.3 **Yttrande i anslutning till ogiltigförklaringen av 2012 års beslut och 2011 års beslut att utvidga förfarandet**

(48) Efter ogiltigförklaringen av 2012 års beslut och 2011 års beslut att utvidga förfarandet mottog kommissionen ytterligare inlagor, från UPS genom skrivelser av den 24 maj och 17 juli 2019, och från BIEK genom en skrivelse av den 31 maj 2019. I skrivelserna framhöll UPS och BIEK att de fortfarande var bekymrade över pensionsåtgärden och uppmanade kommissionen att fortsätta och slutföra sin granskning. Den 28 november 2019 inkom UPS med ytterligare synpunkter.

2. **BESKRIVNING AV DEN GRANSKADE ÅTGÄRDEN**

2.1 **Räckvidden för detta beslut**

(49) Inledningsvis anser kommissionen att det mot bakgrund av det stora antalet beslut och ogiltigförklaringen av vissa beslut är nödvändigt att klargöra räckvidden för föreliggande beslut.

(50) Kommissionen erinrar om följande slutsatser i 2012 års beslut:

a) I fråga om de offentliga överföringarna konstaterade kommissionen att dessa olagligen beviljades av Tyskland i strid med artikel 108.3 i EUF-fördraget, men att de är förenliga med den inre marknaden.

b) I fråga om den statliga garantin konstaterade kommissionen att åtgärden utgör statligt stöd till förmån för Deutsche Post i den mening som avses i artiklarna 107.1 och 108.3 i EUF-fördraget.

(51) Dessa slutsatser i 2012 års beslut har inte överklagats och gäller därmed fortfarande.

([13]) Tribunalens dom av den 8 december 2011, Deutsche Post mot kommissionen, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.
([14]) Domstolens dom av den 24 oktober 2013, Deutsche Post mot kommissionen, C-77/12 P, ECLI:EU:C:2013:695.
([15]) Tribunalens dom av den 18 september 2015, Deutsche Post mot kommissionen, T-421/07 RENV, ECLI:EU:T:2015:654.
([16]) Tribunalens dom av den 14 juli 2016, Tyskland mot kommissionen, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([17]) Tribunalens dom av den 10 april 2019, Deutsche Post mot kommissionen, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.

(52) Kommissionen konstaterar vidare att 2007 års beslut att utvidga förfarandet och 2011 års beslut att utvidga förfarandet ogiltigförklarades av tribunalen.

(53) Mot bakgrund av detta är det endast de betalningar som beskrivs i beslutet att inleda förfarandet som är föremål för granskning.

(54) Beslutet att inleda förfarandet avser i synnerhet följande:

a) De betalningar som Deutsche Post gjort till pensionsfonden (som inrättades i samband med privatiseringen av Deutsche Post) till ett belopp av 4 miljarder tyska mark (ca 2,05 miljarder euro) per år under perioden 1995–1999.

b) Underskottet på 8,2 miljarder tyska mark (ca 4,19 miljarder euro) som ackumulerats i pensionsfonden till följd av förtidspensioneringen av ett stort antal anställda i Deutsche Post fram till 1999.

c) Det faktum att Tyskland, enligt den tyska finansministerns tillkännagivande den 18 januari 1999, täckte detta underskott.

(55) Mot bakgrund av detta utgör pensionsåtgärden enligt beskrivningen ovan föremålet för föreliggande beslut.

2.2 **Pensionsåtgärden under perioden 1995–1999**

(56) Pensionsåtgärden, som grundas på lagen om rättigheter för personal anställd av f.d. Deutsche Bundespost *(Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost (Postpersonalrechtsgesetz))* ([18]) (nedan kallad *PostPersRG*), har sedan 1995 finansierat en stor del av pensionsutbetalningarna för Deutsche Posts pensionerade offentliganställda. För att till fullo förstå hur pensionsåtgärden påverkar bedömningen i avsnitt 5 följer i nedanstående avsnitt en närmare beskrivning av de offentliganställdas sociala förmåner och sociala avgifter, och dessa jämförs med de obligatoriska sociala avgifterna för privaträttsligt anställda (nedan kallade *privatanställda*).

2.2.1 *Sociala förmåner för offentliganställda*

(57) Offentliganställda har rätt till ålderspension och ersättning vid sjukdom och långtidsvård. Förmånerna för offentliganställda vid Deutsche Post motsvarar förmånerna för andra offentliganställda.

a) Enligt § 14 i lagen om pensionssystem för tjänstemän *(Gesetz über die Versorgung der Beamten und Richter in Bund und Ländern (Beamtenversorgungsgesetz – BeamtVG))* av den 24 augusti 1976 ([19]) är pensionen på förhand fastställd till en viss procentsats av den offentliganställdes sista lön.

b) Offentliganställda har rätt till ersättning på 50–70 % av kostnaderna för sjukvård och långtidsvård, och behöver själva bara stå för de kostnader som överstiger detta. Den exakta uppdelningen av kostnaderna för sjukvård och långtidsvård beror på olika kriterier som antalet barn. Offentliganställda kan antingen teckna en frivillig tilläggsförsäkring eller själva betala sin andel av kostnaderna för sjukvård och långtidsvård.

2.2.2 *Finansiering av de sociala förmånerna för offentliganställda vid POSTDIENST under perioden 1989–1994*

(58) Efter den första postreformen 1989 blev POSTDIENST, TELEKOM och POSTBANK enligt § 54.2 i lagen om företagsledningen av den tyska federala posten *(Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost (Postverfassungsgesetz – PostVerfG))* ([20]) skyldiga att till fullo finansiera pensionsutbetalningarna till och hälso- och sjukvårdskostnaderna för de pensionerade offentliganställda som hade tilldelats respektive företag på grundval av deras tidigare verksamhet.

(59) Enligt denna bestämmelse är det precis som tidigare staten som står för de offentliganställdas pensioner, men staten kan dock kräva in hela beloppet från POSTDIENST, TELEKOM respektive POSTBANK.

([18]) § 4 i lagen om nyordning av postväsende och telekommunikationer *(Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation (Postneuordnungsgesetz – PTNeuOG))* av den 14 september 1994, Tysklands federala författningssamling (*Bundesgesetzblatt*, nedan kallad *BGBl.*) 1994, del I, nr 61, s. 2325.

([19]) BGBl. 1976, del I, nr 111, s. 2485.

([20]) § 1 i lagen om omstrukturering av post- och telekommunikationer och av den tyska federala posten *(Gesetz zur Neustrukturierung des Post- und Fernmeldewesens und der Deutschen Bundespost (Poststrukturgesetz – PostStruktG))* av den 8 juni 1989, BGBl. 1989, del I, nr 25, s. 1026.

2.2.3 *Finansiering av sociala förmåner för offentliganställda vid DPAG sedan 1995*

(60) Inom ramen för den andra reformen av posttjänster och telekommunikationer 1994 *(Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation)* överfördes offentliganställda som hade arbetat vid POSTDIENST, enligt § 2.1 PostPersRG, till DPAG. Enligt § 2.3 PostPersRG behöll de sin rättsliga ställning. DPAG övertog enligt § 1.1 PostPersRG från staten alla rättigheter och skyldigheter som åligger en arbetsgivare och enligt § 2.3 PostPersRG alla de offentliganställdas kapitalfordringar.

(61) Enligt § 15 PostPersRG övertogs utbetalningen av pensioner och hälso- och sjukvårdsförmåner till pensionerade offentliganställda av en nyinrättad pensionsfond för offentliganställda vid Deutsche Post. Den 1 juli 2001 slogs pensionsfonderna för Deutsche Post, TELEKOM och POSTBANK ihop till pensionsfonden för offentliganställda i postväsendet (*Postbeamtenversorgungskasse*, nedan kallad *pensionsfonden*).

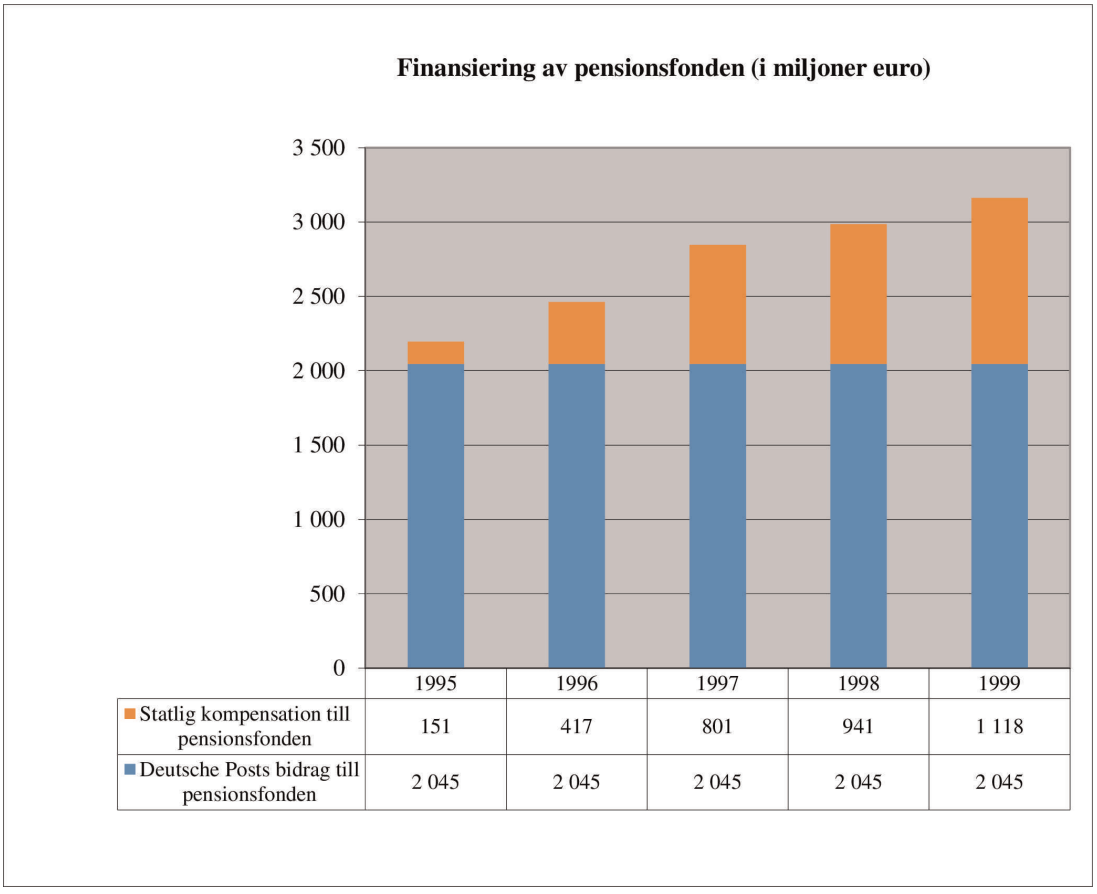
(62) Enligt § 16.1 PostPersRG var Deutsche Post under perioden 1995–1999 tvunget att betala en årlig avgift på 2,045 miljarder euro, dvs. totalt 10,225 miljarder euro, till pensionsfonden.

(63) Det resterande underskottet (dvs. skillnaden mellan pensionsbetalningarna till de pensionerade offentliganställda och Deutsche Posts avgift till pensionsfonden) täcktes i enlighet med § 16.2 PostPersRG av en pensionsåtgärd. Pensionsåtgärden ökade från 151 miljoner euro 1995 till 1,118 miljarder euro 1999.

(64) Staplarna i diagrammen 1 och 2 nedan visar Deutsche Posts och den tyska statens respektive bidrag till pensionsfonden (i belopp och procentandelar).

Diagram 1

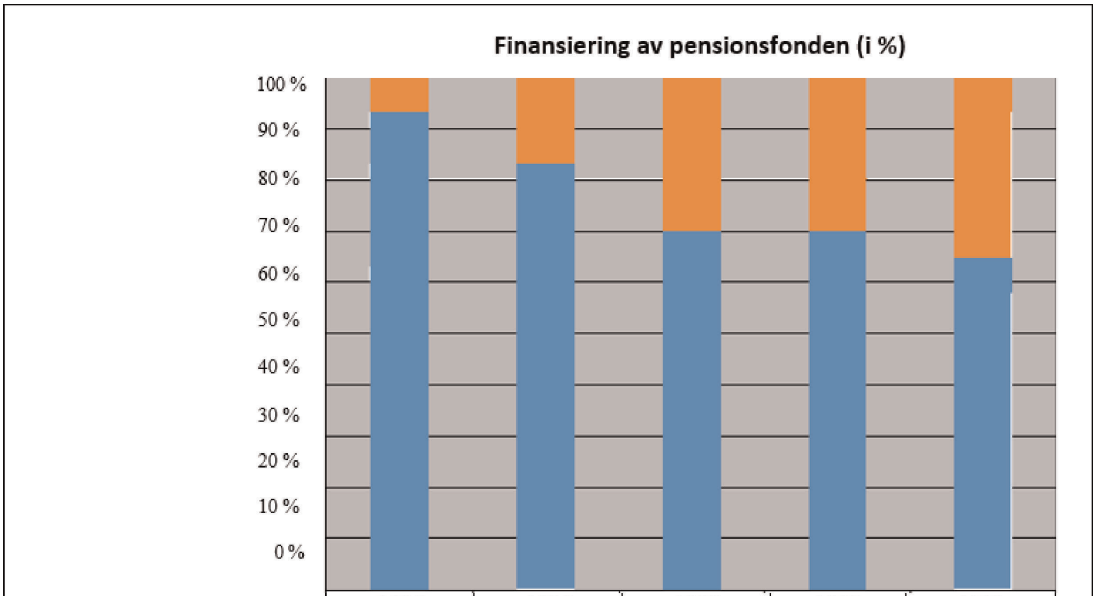
Finansiering av pensionsfonden (i miljoner euro)

	1995	1996	1997	1998	1999
Statlig kompensation till pensionsfonden	151	417	801	941	1 118
Deutsche Posts bidrag till pensionsfonden	2 045	2 045	2 045	2 045	2 045

D.tifiagram 2

Bidrag till pensionsfonden (i %)

	1995	1996	1997	1998	1999
Statlig kompensation till pensionsfonden (%)	7	17	28	32	35
Deutsche Posts bidrag till pensionsfonden (%)	93	83	72	68	65

2.2.4 *Obligatoriska socialförsäkringar och tilläggsförsäkring för privatanställda vid Deutsche Post*

(65) Privatanställda är socialförsäkringspliktiga och måste teckna följande fyra försäkringar: pensions-, arbetslöshets-, sjuk- och vårdförsäkring ([21]). Pensions-, sjuk- och vårdförsäkringarna i det obligatoriska socialförsäkringssystemet för privatanställda ger ett annat försäkringsskydd än det system som gäller för offentliganställda:

a) Pensionens storlek beräknas inte som en procentandel av den sista månadslönen, utan som den genomsnittliga lönen under hela yrkeslivet.

b) Utgifterna för sjuk- och vårdförsäkringen täcks fullt ut.

(66) Även när det gäller finansieringen av sociala förmåner finns stora skillnader jämfört med systemet för offentliganställda:

a) De obligatoriska socialförsäkringarna för privatanställda finansieras med hjälp av de arbetstagar- och arbetsgivaravgifter som betalats in för den anställde under hela dennes yrkesliv (nedan kallade *obligatoriska sociala avgifter*).

b) Den sammanlagda avgiftssatsen delas formellt upp i en arbetstagar- och en arbetsgivaravgift, som var och en utgör ungefär hälften av totalbeloppet.

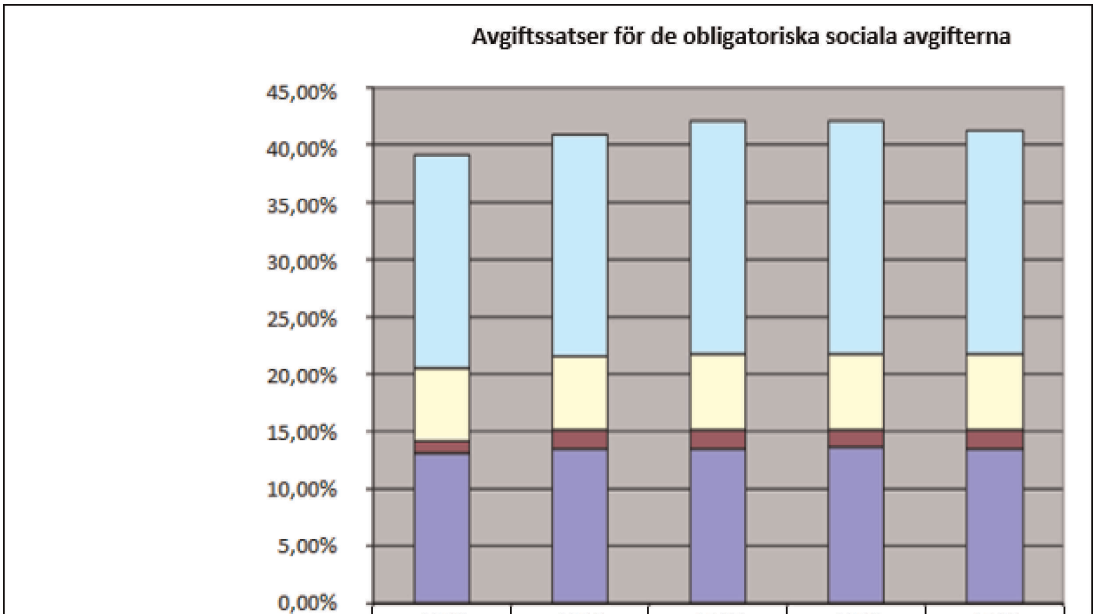
c) Arbetsgivaren har emellertid en formell skyldighet att betala in hela avgiften till socialförsäkringssystemet.

(67) I diagram 3 nedan visas avgiftssatserna för de obligatoriska sociala avgifterna för privatanställda under perioden 1995–1999.

([21]) Pensionsförsäkringen regleras i bok VI i den tyska socialförsäkringslagstiftningen *(Sechstes Buch Sozialgesetzbuch (SGB VI))*, arbetslöshetsförsäkringen i bok III i socialförsäkringslagstiftningen *(Drittes Buch Sozialgesetzbuch (SGB III))* och sjukförsäkringen i bok V i socialförsäkringslagstiftningen (*Fünftes Buch Sozialgesetzbuch, SGB V*). Vårdförsäkringen regleras både i lagen om socialt skydd vid långvarigt vårdbehov *(Gesetz zur sozialen Absicherung des Risikos der Pflegebedürftigkeit (Pflege-Versicherungsgesetz – PflegeVG))* av den 26 maj 1994 (BGBl. 1994, del I, nr 30, s. 1014) och bok XI i socialförsäkringslagstiftningen *(Elftes Buch Sozialgesetzbuch SGB XI))*.

Diagram 3

Avgiftssatser för de obligatoriska sociala avgifterna (i procent av en privatanställds bruttolön)

	1995	1996	1997	1998	1999
Pensionsförsäkring (%)	18,60	19,20	20,30	20,30	19,50
Arbetslöshetsförsäkring (%)	6,50	6,50	6,50	6,50	6,50
Vårdförsäkringi (%)	1,00	1,70	1,70	1,70	1,70
Sjukförsäkring (%)	13,15	13,48	13,58	13,62	13,60

(68) Diagram 3 visar att avgiftssatserna för de obligatoriska sociala avgifterna har legat på cirka 39–42 % av bruttolönen (bruttolön = nettolön + arbetstagaravgift). Eftersom arbetsgivar- och arbetstagaravgifterna var och en utgör ungefär hälften av de sammanlagda obligatoriska sociala avgifterna har avgiftsnivån för var och en av dem legat på cirka 19–21 % av bruttoinkomsten.

(69) De privatanställda vid Deutsche Post har inte bara omfattats av obligatoriska socialförsäkringar utan även av en tilläggspensionsförsäkring. Privatanställda som anställdes före 1997 erbjöds att teckna en tilläggspensionsförsäkring för att komma upp i en pension som var jämförbar med de offentliganställdas pension. Tilläggspensionsförsäkringen täckte således skillnaden mellan de privatanställdas pension grundat på inbetalda obligatoriska sociala avgifter, som motsvarar en viss procentsats av den genomsnittliga lönen under hela yrkeslivet, och de offentliganställdas pension, som motsvarar en viss procentsats av den sista lönen. Närmare bestämmelser har fastställts i stadgan för Deutsche Bundesposts pensionskassa *(Satzung der Versorgungsanstalt der Deutschen Bundespost)*.

3. SKÄL TILL ATT INLEDA FÖRFARANDET

(70) I beslutet att inleda förfarandet ansåg kommissionen att det faktum att staten täckte det underskott som ackumulerats fram till 1999 till följd av förtidspensioneringen av ett stort antal offentliganställda i Deutsche Post under perioden 1995–1999 kan ha inneburit en fördel till förmån för Deutsche Post.

(71) Kommissionen kunde därför efter den preliminära bedömningen av åtgärden inte dra slutsatsen att åtgärden inte utgjorde statligt stöd.

(72) I beslutet att inleda förfarandet konstaterade kommissionen även, på grundval av den preliminära bedömningen, att det fanns tvivel om huruvida åtgärden var förenlig med den inre marknaden.

4. RELEVANTA SYNPUNKTER FRÅN BERÖRDA PARTER

(73) Berörda parter lämnade synpunkter på beslutet att inleda förfarandet, 2007 års beslut att utvidga förfarandet (som har ogiltigförklarats) och 2011 års beslut att utvidga förfarandet (som har ogiltigförklarats).

(74) I detta avsnitt sammanfattas de synpunkter som betraktas som relevanta för bedömningen av den aktuella åtgärden (dvs. pensionsåtgärden under perioden 1995–1999), utan beaktande av alla de synpunkter som mottagits i samband med granskningen av andra åtgärder eller som avser pensionsåtgärden efter 1999.

4.1 Synpunkter från tredje parter

(75) Enligt brittiska Post Office (nedan kallat *Post Office*) utgör övertagandet av pensionsförpliktelserna i samband med förtidspensioneringen av 25 % av DPAG:s personal statligt stöd. Enligt Post Office borde dessa pensionsförpliktelser ha finansierats genom inkomster från försäljning av företagets tillgångar.

(76) Enligt UPS har Deutsche Post dragit fördel av att delvis ha befriats från de betalningsförpliktelser företaget hade före 1995. Eftersom en normal verksamhet själv måste stå för sina pensionskostnader har Deutsche Post befunnit sig i en bättre position än sina konkurrenter.

(77) I sin inlaga av den 28 november 2019 (efter tribunalens beslut 2019 om att ogiltigförklara 2011 års beslut att utvidga förfarandet) argumenterar UPS för att kommissionen ska fortsätta sin granskning av pensionsåtgärden och att den i synnerhet bör bedöma pensionsåtgärden genom att tillämpa rättspraxis från Orange-målet ([22]) (snarare än rättspraxis från Combus-målet ([23])). UPS anser vidare att kommissionen även mot bakgrund av rättspraxis i Combus-målet borde komma fram till slutsatsen att pensionsåtgärden utgör oförenligt stöd.

4.2 Kommentarer från Tyskland

(78) Tyskland uppger att staten endast bidragit till pensionsfonden med så mycket som varit nödvändigt för att kompensera en objektiv nackdel för DPAG som staten var ansvarig för.

([22]) Domstolens dom av den 26 oktober 2016, Orange mot kommissionen, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.
([23]) Tribunalens dom av den 16 mars 2004, Danske Busvognmænd mot kommissionen, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76.

(79) Det uppgavs också höra till statens absoluta skyldigheter gentemot dess anställda att finansiera förtidspensionering av offentliganställda som anställts före privatiseringen av DPAG. DPAG:s medverkan till finansieringen av pensionsfonden skulle därför ha åsamkat företaget onormala särskilda kostnader. Det faktum att staten övertog en del av pensionsförpliktelserna kompenserar bara till viss del den objektiva nackdel för DPAG som staten var ansvarig för. Enligt Tyskland är statens bidrag till pensionsfonden inte förknippat med någon fördel för DPAG, och konkurrensen eller handeln snedvrids inte heller.

(80) Med stöd av domen i Combus-målet ([24]) hävdar Tyskland att det faktum att staten, i samband med privatiseringen av tidigare statligt ägda leverantörer av samhällsomfattande tjänster, övertar pensionskostnader som överstiger de kostnader som privata konkurrenter normalt sett har inte utgör något stöd. Tyskland anser att de sociala förmånerna för de offentliganställda i Deutsche Post bör jämföras med de sociala förmånerna hos konkurrenterna vid bedömningen av förekomsten av stöd.

5. **STÖDRÄTTSLIG BEDÖMNING AV PENSIONSÅTGÄRDEN**

(81) Enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget ”är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den inre marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna”.

(82) En åtgärd utgör statligt stöd om följande kumulativa villkor är uppfyllda: a) åtgärden genomförs av medlemsstater med hjälp av statliga medel, b) den ger vissa företag eller produktionen av vissa varor en selektiv ekonomisk fördel, c) fördelen snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen och d) åtgärden påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

(83) Eftersom pensionsåtgärden har införts med stöd av § 16 PostPersG och finansieras ur statsbudgeten kan den tillskrivas staten och ges med hjälp av statliga medel i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget. Pensionsåtgärden är selektiv eftersom den endast genomförts för att delvis befria Deutsche Post från kostnaderna för offentliganställdas pension, och därför i slutändan endast gynnar Deutsche Post.

5.1 **Förekomsten av en ekonomisk fördel**

5.1.1 *Tillämplig metod för att bedöma förekomsten av en fördel*

(84) Med stöd av domen i Combus-målet anser Tyskland att pensionsåtgärden inte har medfört någon ekonomisk fördel eftersom åtgärden har befriat Deutsche Post från icke-konkurrensmässiga merkostnader för pensioner.

(85) I 2012 års beslut avvisade kommissionen Tysklands argument att förekomsten av en fördel måste fastställas med stöd av rättspraxis i Combus-målet.

(86) Mot bakgrund av ogiltigförklaringen av 2012 års beslut och 2011 års beslut att utvidga förfarandet anser sig kommissionen dock förpliktigad, i enlighet med artikel 266 i EUF-fördraget, att till följd av tribunalens domar i målen T-143/12 ([25]) och T-388/11 ([26]) tillämpa rättspraxis från Combus-målet vid bedömningen av pensionsåtgärden. Enligt artikel 266 första stycket i EUF-fördraget ska ”[d]en institution […] vars rättsakt har förklarats ogiltig eller vars underlåtenhet att agera har förklarats strida mot fördragen […] vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen”.

(87) I sin dom av den 14 juli 2016 konstaterade tribunalen att ”enbart ett påstående om att pensionskostnaderna ingår bland de kostnader som normalt sett belastar budgeten för ett företag inte räcker för att, i förevarande fall, styrka att Deutsche Post åtnjuter en faktisk ekonomisk fördel”, och att ”[k]ommissionen, på vilken det åvilar en skyldighet att bevisa denna fördel, [inte] har […] uppfyllt denna skyldighet och […] således [har] gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning” ([27]).

([24]) Tribunalens dom av den 16 mars 2004, Danske Busvognmænd mot kommissionen, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76, punkt 57.
([25]) Tribunalens dom av den 14 juli 2016, Tyskland mot kommissionen, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([26]) Tribunalens dom av den 10 april 2019, Deutsche Post mot kommissionen, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.
([27]) Tribunalens dom av den 14 juli 2016, Tyskland mot kommissionen, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406, punkt 154.

(88) Kommissionen kommer därför att bedöma förekomsten av en fördel till förmån för Deutsche Post genom att tillämpa rättspraxis från Combus-målet. Mot denna bakgrund anser kommissionen, i motsats till den uppfattning UPS gett uttryck för, att man vid bedömningen av pensionsåtgärden är förpliktigad att tillämpa rättspraxis från Combus-målet och inte rättspraxis från Orange-målet ([28]). Kommissionen anser i synnerhet att det faktum att domstolen i denna dom kan ha avvikit från den rättsliga bedömning som gjordes i Combus-målet och att rättspraxis från Combus-målet därmed eventuellt inte kan tillämpas på liknande åtgärder i andra fall, inte undanröjer kommissionens skyldighet att tillämpa rättspraxis från Combus-målet på bedömningen av pensionsåtgärden i det aktuella ärendet i enlighet med artikel 266 första stycket i EUF-fördraget (se skäl (86)).

5.1.2 *Förekomst av en fördel i det aktuella ärendet*

(89) Med hänsyn till tillämpningen av rättspraxis från Combus-målet på det aktuella ärendet kommer kommissionen att bedöma huruvida Tyskland beviljade Deutsche Post en ekonomisk fördel gentemot sina konkurrenter genom att överta ansvaret för skillnaden mellan engångsbeloppet för perioden 1995–1999 och de totala kostnaderna för pensionerna till tidigare offentliganställda i Deutsche Post.

(90) Kommissionen kommer att använda sig av följande tre steg för att bedöma förekomsten av en fördel:

a) Först kommer kommissionen att fastställa hur stora sociala avgifter andra företag som är verksamma inom brev- och paketsektorn betalar.

b) Därefter fastställs hur stora sociala avgifter Deutsche Post betalar för sina offentliganställda.

c) Avslutningsvis jämförs de båda avgiftsnivåerna.

5.1.2.1 Nivån på de sociala avgifter som betalas av andra företag inom brev- och paketsektorn

5.1.2.1.1 Beräkning av referenssatsen

(91) De privata konkurrenterna måste betala såväl arbetsgivarandelen som arbetstagarandelen av de sociala avgifterna till staten med hjälp av sina intäkter. Som framgår av diagram 3 har avgiftssatsen för de obligatoriska sociala avgifterna under perioden 1995–1999 legat på cirka 39–42 % av bruttolönen. Arbetsgivarnas och arbetstagarnas respektive andel av de obligatoriska sociala avgifterna har legat på cirka 19–21 % av bruttolönen (se skäl 68)).

(92) Till skillnad från privatanställda behöver offentliganställda inte betala de sociala avgifter som avser sjukvård och långtidsvård, utan själva endast stå för 30–50 % av kostnaderna för sjukvård och långtidsvård (t.ex. genom att teckna en kompletterande privat försäkring). Man kan dock utgå från att den avgift på 30–50 % som offentliganställda betalar för sina sjukvårds- och långtidsvårdskostnader i sort sett har samma ekonomiska inverkan som de privatanställdas avgift till de obligatoriska sjuk- och vårdförsäkringarna. ([29])

(93) Offentliganställda behöver dessutom inte betala några avgifter till sina pensions- och arbetslöshetsförsäkringar. Deutsche Posts avgift bör därför överstiga kostnaderna för den andel som betalas av privata arbetsgivare och även omfatta den totala kostnaden för pensions- och arbetslöshetsförsäkringar samt resterande sjukvårds- och långtidsvårdkostnader för de offentliganställda.

(94) Referenssatsen för Deutsche Posts sociala avgifter (nedan kallad *referenssatsen*) måste därför omfatta de totala avgifterna (total avgift = arbetsgivar- + arbetstagarandel) till pensions- och arbetslöshetsförsäkringarna samt arbetsgivarandelen till sjuk- och vårdförsäkringarna.

(95) Som framgår av tabell 1 nedan har referenssatsen under perioden 1995–1999 legat på mellan 32 och 34,5 % av de privatanställdas bruttolön.

([28]) Domstolens dom av den 26 oktober 2016, Orange mot kommissionen, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([29]) Eftersom de privatanställda arbetstagarnas andel av avgifterna till de obligatoriska sjuk- och vårdförsäkringarna motsvarar ungefär hälften av den totala avgiften (se skäl 68)) kan man anta att de offentliganställdas kostnader för en kompletterande privat försäkring som täcker 30–50 % i stort sett motsvarar avgiften för de privatanställda.

Tabell 1

Referenssats för Deutsche Posts sociala avgifter

(%)

	1995	1996	1997	1998	1999
Arbetsgivarens andel	**19,49**	**20,01**	**21,07**	**21,07**	**20,77**
Sjukförsäkring	6,44	6,48	6,82	6,82	6,82
Vårdförsäkring	0,50	0,68	0,85	0,85	0,85
Arbetslöshetsförsäkring	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Pensionsförsäkring	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Arbetstagarens andel	**12,55**	**12,85**	**13,40**	**13,40**	**13,10**
Arbetslöshetsförsäkring	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Pensionsförsäkring	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Referenssats för Deutsche Post	**32,04**	**32,86**	**34,47**	**34,47**	**33,87**

5.1.2.1.2 Beräkning av bruttolön som avgiften ska grundas på

(96) Eftersom nivån på de sociala avgifter som Deutsche Post ska betala för sina offentliganställda bör motsvara nivån på de obligatoriska sociala avgifterna som de privata konkurrenterna ska betala, är det viktigt att Deutsche Post inte bara är tvunget att betala en avgift som ligger på samma nivå utan även att den bruttolön som avgiften ska grundas på beräknas på samma sätt.

(97) Därför måste man fastställa en bruttolön för offentliganställda (nedan kallad *offentliganställdas bruttolön*) som motsvarar den bruttolön för privatanställda som avgiften grundas på.

(98) Man kan anta att offentliganställdas bidrag till sjukvårds- och långtidsvårdskostnaderna motsvarar de privatanställdas avgift till de obligatoriska sjuk- och vårdförsäkringarna (se skäl 92)). Det är därför inte nödvändigt att anpassa bruttolönen i detta avseende. Eftersom offentliganställda inte behöver betala några avgifter till sina pensions- och arbetslöshetsförsäkringar (se skäl 93)) bör den upplupna lönen (dvs. den faktiska lönekostnaden) räknas upp med en faktor som tar hänsyn till de privatanställda arbetstagarnas andel av avgifterna till de obligatoriska pensions- och arbetslöshetsförsäkringarna.

(99) Med hjälp av följande formel räknas den upplupna lönen om till en bruttolön som motsvarar de privatanställdas bruttolön:

$$Offentliganställdas\ bruttolön = upplupen\ lön * \frac{100}{100 - (privatanställdas\ andel\ av\ pension - och\ arbetslöshetsförsäkringar\ )}$$

(100) En tillämpning av formeln på år 1997 skulle till exempel leda till följande resultat:

$$Tenestemændenes\ bruttoløn = optjent\ løn * \frac{100}{(100-(3{,}25+10{,}15))} = \text{optjent løn} * 1{,}15$$

(101) Sett till 1997 års avgiftssatser ligger de offentliganställdas bruttolön 15 % högre än deras upplupna lön.

5.1.2.2 De sociala avgifter som Deutsche Post har betalat för sina offentliganställda

5.1.2.2.1 Fördel baserad på jämförelse med referenssatsen

(102) Enligt § 16.1 PostPersRG var Deutsche Post under perioden 1995–1999 tvunget att betala en årlig avgift på 2,045 miljarder euro, dvs. totalt 10,225 miljarder euro, till pensionsfonden.

(103) På grundval av detta och med hänsyn till ovanstående är det möjligt att beräkna Deutsche Posts bruttolönebaserade sociala avgifter för perioden 1995–1999 och jämföra dem med den referenssats som fastställts i skäl (97).

Tabell 2

Deutsche Posts bruttolönebaserade sociala avgifter och referenssats

	1995	1996	1997	1998	1999
Deutsche Posts avgift till pensionsfonden (i miljarder euro)	2,045	2,045	2,045	2,045	2,045
Offentliganställdas nettolöner (i miljarder euro)	3,522	2,992	2,712	2,581	2,288
Offentliganställdas bruttolöner (i miljarder euro)	4,050	3,441	3,119	2,968	2,631
Deutsche Posts avgift i procent av bruttolönen	**50**	**59**	**66**	**69**	**78**
Referenssats (%)	**31,93**	**33,29**	**34,44**	**34,46**	**33,85**

(104) Det framgår inte av denna beräkning att Deutsche Post skulle ha beviljats en fördel eftersom Deutsche Posts betalningar överstiger den beräknade referenssatsen.

5.1.2.2.2 Fördel baserad på en jämförelse med referenssatsen och med beaktande av eventuell inverkan av prisregleringar

(105) Det *måste* noteras att kommissionen i skälen 332–338 i 2012 års beslut ansåg att regleringen av de priser Deutsche Post kan ta ut var en relevant faktor för beräkningen av de bruttolönebaserade sociala avgifter som Deutsche Post faktiskt betalar och för bedömningen av åtgärdens proportionalitet.

(106) Motivet till detta var det faktum att Deutsche Post med stöd av § 20.1 och 20.2 i postlagen *(Postgesetz)* av den 22 december 1997 ([30]) (nedan kallad *PostG*) kan begära att posttillsynsmyndigheten, när denna fastställer hur höga intäkterna från ensamrätten och de prisreglerade tjänsterna får vara, i de kostnader som kan läggas över på konsumenterna inkluderar ”merkostnader för sociala avgifter” och kostnaderna för ett effektivt tillhandahållande av den samhällsomfattande tjänsten.

(107) Posttillsynsmyndigheten använde denna metod första gången i 2002 års pristaksbeslut (som trädde i kraft den 1 januari 2003), och godkände även i 2007 års och 2011 års pristaksbeslut kostnader hänförliga till ”merkostnader för sociala avgifter”. Kommissionen ansåg att detta ur ett ekonomiskt perspektiv innebär att Deutsche Post betalar sociala avgifter som faktiskt är lägre än det bidrag som det förefaller betala till pensionsfonden. På grundval av detta övervägande kunde kommissionen i 2012 års beslut fastställa och kvantifiera det stödbelopp som är oförenligt med den inre marknaden och som skulle återkrävas för perioden från den 1 januari 2003 fram till dess att den komparativa fördelen helt undanröjts.

([30]) BGBl. 1997, del I, nr 88, s. 3294.

(108) När det gäller det föreliggande beslutet, och därmed bedömningen av pensionsåtgärden under perioden 1995–1999, kan det diskuteras om någon hänsyn bör tas till en eventuell inverkan av prisregleringarna för Deutsche Post när förekomsten av en fördel bedöms med hjälp av rättspraxis från Combus-målet för att fastställa den eventuella fördel som operatören beviljats genom pensionsåtgärden.

(109) Kommissionen anser emellertid att en eventuell inverkan av prisregleringarna saknar relevans för bedömningen av åtgärden under den tidsperiod som är aktuell i detta beslut, dvs. 1995–1999.

(110) Som kommissionen konstaterade i 2012 års beslut fattade posttillsynsmyndigheten sitt första pristaksbeslut med hänsyn till ”merkostnader för sociala avgifter”, i enlighet med PostG, först 2002, och beslutet avsåg perioden 2003–2007 ([31]). För perioden före 2003 ansåg kommissionen snarare att det av den rättsliga grunden för de reglerade priser som gällde under perioden 1995–2002 inte entydigt framgick hur de ansvariga myndigheterna på förhand fastställde de reglerade prisernas sammansättning. ([32]) Eftersom priserna inte öronmärktes för sociala kostnader ansåg kommissionen att det inte gick att fastställa nivån på de bruttolönebaserade sociala avgifterna med beaktande av prisregleringarna för Deutsche Post ([33]). Kommissionen konstaterade därför i 2012 års beslut att den inte kunde fastställa och kvantifiera omfattningen av oförenligt stöd för perioden 1995–2002 ([34]).

(111) Kommissionen anser att denna slutsats även gäller för föreliggande beslut när det gäller bedömningen av förekomsten av en fördel enligt rättspraxis i Combus-målet, dvs. den jämförelse som beskrivs i skäl (90). Eftersom kommissionen trots omfattande ansträngningar inte kan kvantifiera den eventuella inverkan av prisregleringar på Deutsche Posts bruttolönebaserade sociala avgifter för sin offentliganställda personal, kan den inte på denna grund fastställa att det föreligger en fördel.

5.2 **Slutsats om förekomsten av en ekonomisk fördel**

(112) Som framgår av ovanstående överväganden kan kommissionen, om den begränsar sig till en direkt jämförelse mellan Deutsche Posbidrag till pensionsfonden och motsvarande referenssats, inte konstatera att det föreligger någon fördel för Deutsche Post. Även om kommissionen skulle utvidga bedömningen till att omfatta inverkan av regleringarna av de priser som Deutsche Post tar ut, förutsatt att detta är motiverat, skulle det ändå inte gå att fastställa och kvantifiera en exakt fördel kopplad till pensionsåtgärden för perioden 1995–1999.

(113) På grundval av dessa överväganden anser kommissionen att det inte kan fastställas att den pensionsåtgärd som genomfördes till förmån för Deutsche Post under perioden 1995–1999 medförde en fördel för operatören i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget. Eftersom det inte kan konstateras att det föreligger en ekonomisk fördel, vilket är ett av de kumulativa villkoren för att fastställa förekomsten av statligt stöd, drar kommissionen slutsatsen att pensionsåtgärden inte omfattade statligt stöd.

6. **Slutsats**

(114) Kommissionen konstaterar att den pensionsåtgärd som Tyskland genomförde under perioden 1995–1999 inte utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Den pensionsåtgärd som Tyskland genomförde till förmån för Deutsche Post under perioden 1995–1999 utgör inte statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

([31]) Beslut 2012/636/EU, skäl 332.
([32]) Ibid., skäl 329.
([33]) Ibid., skäl 329.
([34]) Ibid., skäl 408.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 7 februari 2020.

På kommissionens vägnar
Margrethe VESTAGER
Verkställande vice ordförande